

FARNÍ ZPRAVODAJ

listopad 2020

ročník 23

Církeve československé husitské, farností Blansko a Vyškov, pro Boskovice, Brřov, Āernou Horu, Křtiny, Lysice, Rájec, Rudici, Skořovou Lhotu, Vítějeves, Jeřkovice, Račice, Rousínov, Ruprechtov a řvábence

BIBLICKÝ VERŠ NA MĚSÍC LISTOPAD:

„Já jsem vzkříseni i život, řekl Ježiř. Kdo věří ve mě, i kdyby zemřel, bude řít. A každý, kdo řije a věří ve mě, nezemře navěky.

Věříš tomu?

(Janovo evangelium 11:25-26)

Pokoj, naději i vnitřní radost všem!

Mořná je to trochu neobvyklé, ale docela rád navřtěvuji hřbitovy. A to ne proto, ře jako farář to mám „v popisu práce“. Vím, ře je spousta lidí, kteří se těmto místům posledního odpočinku svých blízkých raději vyhnou, a znám i takové, kteří by tam po setměni nevkročili ani za nic na světě.

Āeho se tam vlastně obávají? Āemu se vyhýbají?

Na mě osobně z těchto míst dýchá zvláštní klid a mír. Kdyř mám možnost procházet nějakou cizí vesnicí Āi městem, tak kromě místních pamětihodností zpravidla navřtívím také hřbitov. Jsou tam vidět honosné hrobky i prosté, často nachýlené náhrobky, nebo jen málo patrná vyvýřšená místa zarostlá trávou a oznaĀená prostým křížem. Nejruřnější nápisy často vypovídají o společenském postavení zde pohřbených lidí.

Zvláštní přemýřlení ve mně probouzejí právě ty osamělé, opuřtěné hroby, které dlouhá léta nikdo neudrřuje. Zvlášť, kdyř na náhrobku vidím symbol kalicha s křížem... Vřdyť i za tím nejomřelejším a nejprostším náhrobkem se skrývá příběh Ālověka, který zde řil, pracoval, radoval se i trpěl, miloval ... Věřím, ře je také i příběh víry, náhrobky s biblickými verři plné naděje a důvěry ve Stvořitele nás všech i útrpné verřiky lidského vzdoru vůĀi Bohu plácající se v beznaději osudu...

Za každým vysekaným jménem je Ālověk, který měl tak jako my své sny a touhy. Z jejich tělesné schránky uř opravdu zbyl jen prach, ale kde se asi nachází jejich duch? Spořinul již v náruĀi věĀné Lásky, nebo ...?

O tom, kdo zemřel, se Āasto říká: „Toho uř nic nebolí a netrápí ...“ Ale je to opravdu tak? Nebo jeho duři bolí odlouĀení od Boha, od věĀné Lásky tím víc, ře uř ji v hodině smrti poznala, ale pro své odmítnutí Boha v Āase řivota od Ní musela být odlouĀena? A snad všichni máme tu zkuřenost, jak nucené, nedobrovolné odlouĀení od lásky bolí. V těchto dnech vzpomínáme zvlášť na naše blízké, příbuzné a přátele, kteří nás předeřli na věĀnost.

Poděkujeme za dar víry, za svoji zkuřenost s Bohem, ře jsme Jej poznali a řijeme s ním uř nyní a tady! Díky za to, ře jsme ve svém křtu a obráĀení k Němu prořili Ježiřovo slovo: Kdo věří, má řivot věĀný a přeřel již ze smrti do ŽIVOTA!“ Ař budeme procházet hřbitovem a budeme se dívát do mihotavých světélek nesĀetných rozřatých svíĀek, kěž

si uvědomíme, že nám doba, kterou nyní prožíváme, nám bere spoustu věcí a jistot, ale také nám toho hodně dává! Jen si to chtít více připustit. Troufnu si říci, že heslo všemi pořád opakované: „nemám na nic čas, na tož na Boha, víru, chození na bohoslužby“ pomalu bere za své. Možná je nyní ten nejlepší čas, aby si udělal každý čas i na svoji budoucnost, věčnost.

Moudrému napověz a ... Ať nám sám Pán otevírá skrze Ducha svatého srdce. Ne k žehrání, ale žehnání.

To přeje Vám i sobě váš bratr farář Martin

MODLITBA

*Všemohoucí a věčný Bože,
je to Tvá vůle obnovit všechny věci
ve svém drahém Synu.*

*Shromáždí pod svoji spravedlivou a laskavou vládu
všechny lidi celého světa
všelijak rozdělené, ustrašené současnou dobou a rozeštvané hříchem.*

*Neboť on žije a kraluje
s tebou a Duchem svatým
jako jediný Bůh nyní i navěky. Amen*

LITURGICKÝ KALENDÁŘ 22. – 25. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM 1. NEDĚLE ADVENTNÍ

1. 11. Mučedníků a svědků Páně – Všech svatých	25. 11. Ježíše Krista Krále, poslední neděle liturgického roku.
2. 11. Památka zesnulých – Dušičky	29. 11. První neděle adventní. Nový liturgický rok podle evangelisty Marka

SVÁTKY V MĚSÍCI LISTOPADU

1. listopadu – Všech věrných svědků a mučedníků Páně

Tento svátek má svůj počátek již ve 4. století, kdy byli připomínáni ti, kteří trpěli pro křesťanskou víru a ztratili svůj život v době pronásledování. Ve středověku měl tento svátek velký význam, neboť kult světců byl velmi rozšířený. Reformace se proti tomu stavěla kriticky a zdůrazňovala, že středem křesťanské zvěsti je Ježíš Kristus a postavy víry z minulosti jsou pro křesťany příkladem cesty následování Krista v přítomnosti. V naší církvi neužíváme výraz světci, svatí, ale spíše svědci, svědkové. Kdo je svědek? Slovo má vztah k soudnímu jednání. V římském právu byl svědek tím, kdo vypovídal o tom, co sám viděl nebo slyšel. Stejně tak v hebrejském právu byl svědek vázán pravdivou výpovědí. Svědkové víry vypovídají o své víře, o své cestě k Bohu a o své lásce k lidem. A to nejen slovy. O víře v Boha a o dobrou pro lidi se dá velmi dobře hovořit, ale průkazný je až teprve život. A tito svědci především celým svým životním zaměřením dokládají svou skutečnou víru. Bibličtí Abraham, Izák, Mojžíš, Jozue a další, nám pak bližší například Cyrila a Metoděj, kníže Václav, ale též mistr Jan Hus.

2. listopadu – Všech věrných zemřelých – Dušičky

Má historický původ v 10. století. Dušičky by neměly být jen o povinnosti zvelebit a navštívit hroby, lidé by se měli zastavit, popřemýšlet o konečnosti tělesného života zde na zemi, rodina by se měla sejít a zavzpomínat na předky. Příbuzní by si měli také promluvit o svých přáních týkajících se odchodu ze světa a posledního rozloučení.

Nemůžeme zapomenout ani na symbol světel, rozsvěcení svící jako znamení života, které také patří k tomuto času. Plamínek svíce představuje lidský život, avšak především Ježíš sám je tím věčným světlem života.

11. listopadu – K listopadu se váže legenda o Martinovi

Martin (316–397) byl římský voják, poustevník a biskup v Tours. Narodil roku 316 jako syn pohanského římského důstojníka v provincii Panonie (dnešní Maďarsko). V patnácti letech byl proti své vůli odveden k císařskému jezdecktvu.

Martin byl jiný než ostatní vojáci, což dokazuje symbolický čin, díky němuž se stal tak známý. Došlo k němu ve městě Amiens (dnešní Francie) u jedné z městských bran v roce 338 za jednoho mrazivého zimního večera. Martin se tudy na koni vracel do vojenského tábora. U brány ho oslovil polooděný žebrák a prosil o almužnu. Protože u sebe Martin neměl ani peníze, ani jídlo, vzal svůj důstojnický plášť a rozdělil jej svým mečem napůl. Polovinu pak hodil žebrákovi třesoucímu se zimou, aby se zahřál.

Legenda dále vypráví, že následující noci se Martinovi zjevil Kristus, oděný právě do poloviny jeho pláště. A uslyšel, jak Ježíš říká andělům: „*Tímto pláštěm mě oděl Martin, který je teprve na cestě ke křtu.*”

Tato Kristova slova znamenají to, co je napsáno v evangeliu: „*Cokoli učiníš jednomu z mých nejmenších bratří, pro mě jsi učinil.*”

Pod vlivem tohoto vidění se Martin dal ihned pokřtít, a jakmile k tomu byla příležitost, požádal o propuštění z vojska. Založil mnišskou osadu, v níž vznikl první klášter v Galii. Ačkoli toužil žít v ústraní do konce svého života, byl věřícími zvolen biskupem města Tours. Vyprání se, že když obyvatelé Tours chtěli za nového biskupa zvolit Martina, ulekl se a schoval se ve stodole, kde kromě něj bylo také hejno hus. Jejich kdákání ho prozradilo a obyvatelé Tours ho tak mohli objevit. Od té doby se na počest jeho zvolení biskupem slaví tento svátek mimo jiné upečenou husou. Podle jiné pověsti husy Martina při kázání tolik rušily, že nyní pykají na pekáči.

Martin zemřel 8. listopadu 397 v Candes u Tours ve věku 81 let na jedné ze svých misijních cest. Pohřeb se konal 11. listopadu, proto svátek slavíme tento den. Martin nejčastěji bývá zobrazen na koni s půlkou pláště a žebrákem.

22. listopadu – Slavnost Ježíše Krista

Uvažování o Kristu Králi a jeho Království je pro nás nesnadné: Známe krále, prince a princezny z pohádek nebo z britské monarchie téma spíše pro pohádky nebo bulvár. V reálném životě společnosti třeba kolem Brexitu toho o královně moc neslyšíme. Potřebujeme tedy překlad: jde o moc, o Kristovu vládu, o jeho vládnutí. A téma vlády už s námi docela hýbe, vyhání lidi třeba do ulic.

Ježíš je Král, ale jeho království není z tohoto světa. Kristova vláda není ze světa, ale působí ve světě. Jeho moc je v něm mezi námi reálně přítomna. Je skutečná. Ale v podobě Spoutaného. Není to viditelná vláda, ale „moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří“ (Ř 1,16). Do jejího silového pole vstupujeme vírou. A tím naší vírou, vyznáním a svědectvím se zviditelňujeme.

O Boží vládě tak můžeme mluvit pouze dvoukolejně. Je tu moc vládců k zachování vnějšího míru. A moc Kristova, která dává pokoj s Bohem a spásu. Smíšení a zmatení obou těchto vlád vede k mnohým zmatkům a nepokojům. Stejně nebezpečná je idealizace politiky, která by chtěla uskutečnit kralování Boží na zemi i převedení naší víry na společenské otázky. Důsledky pro dnešní společnost i církev si doplňte sami. Na konci liturgického roku je nám před oči postavena Kristova vláda. Je to důvod k radostné oslavě toho, že on je králů Král a pánů Pán, a k naději, že právě jemu, jeho vládě a moci, na konci času budou podřízeny všechny vlády a mocnosti. A zároveň je to i výzva k obezřetnosti a vnímavosti, jakým způsobem se Boží kralování uskutečňuje a přichází v tomto čase. Ježíš o tom často hovořil v podobenstvích: jako sotva viditelné hořčičné zrnko, které nakonec přeroste všechny byliny, je z něho strom a ptáci hnízdí v jeho větvích, nebo jako kvas, přimísený do mouky, který všechno prokvasí.

Pro vás ráda připravila Radka Hloušková

NAŠE POZVÁNÍ PRO VÁS

Hlavním svátkem měsíce listopadu budou Dušičky a první neděle adventní. Pravděpodobně budou trvat omezení ve veřejném slavení bohoslužeb. Jak listopad duchovně prožijeme?

Bohoslužby budou slavené podle programu na poslední stránce farního zpravodaje. Bohoslužby zaznamenáváme a vkládáme na internetové stránky naší farnosti:

www.drevenykostelik.cz

Jsmo tak spojeni jako bratři a sestry přes internet. Kdo nemáte možnost internetu, poproste svoje děti nebo vnoučata, ať vám bohoslužby pustí na svých mobilech, počítačích atd., třeba budou poslouchat s vámi.

AKTUÁLNÍ INFORMACE K BOHOSLUŽBÁM

Aktualizace podmínek účasti na bohoslužbách a dalších shromážděních v naší farnosti na základě Usnesení vlády České republiky ze dne 21. října 2020 č. 1021 a 1022 o přijetí krizového opatření v návaznosti na vyhlášení nouzového stavu:

1. Na základě usnesení vlády platí s účinností od čtvrtka 22. října 2020 do úterý 3. listopadu 2020 zákaz volného pohybu osob a nařízení omezení kontaktu s jinými osobami na nezbytně nutnou míru s tím, že s výjimkou členů společné domácnosti a zaměstnanců jednoho zaměstnavatele je možné pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu 2 osob.
2. **Z tohoto důvodu není možné v uvedeném období konat veřejné bohoslužby ani jiná církevní shromáždění – jednání rad starších, biblické hodiny apod.**
3. Výjimka platí pro zajištění individuální duchovní péče a služby, kterou mohou vykonávat i jiné osoby než zaměstnanci církve a je možné ji poskytovat i jinde než v kostele.
4. Dále platí výjimka pro svatby a pohřby, kterých se může účastnit maximálně 10 osob, a pro návštěvy hřbitova. Analogicky je možné za dodržení předepsaných podmínek (nošení roušky, dezinfekce rukou a rozestupy nejméně 2 metry) v počtu maximálně 2 osob (s výjimkou členů domácnosti) navštěvovat kolumbária.

Do odvolání jsou v našich farnostech přerušeny bohoslužby, vyučování náboženství, biblické hodiny a další shromáždění.

Věřím, že se po tomto „půstu“ budeme o to více na společné slavení bohoslužeb, vzájemně na sebe i jednotlivá setkání těšit!

Váš v lásce Kristově oddaný bratr farář Martin

PS: Vzhledem k nemožnosti se setkat osobně, je listopadový farní zpravodaj obsáhlejší, máme více času na domácí čtení a přemýšlení.

Online bohoslužby v rámci brněnské diecéze najdete:

<https://husitezidenice.cz/>

<https://www.drevenykostelik.cz/>

<https://www.ccsghodonin.cz/media/>

<https://noccszhlin8.webnode.cz/>

Další online bohoslužby na stránce:

<https://www.aktualne.ccsch.cz/>

Věřím, že se po tomto „půstu“ budeme o to více na sebe i jednotlivá setkání těšit!

Váš v lásce Kristově oddaný bratr farář Martin

KDY A KDE ZASTIHNETE BRATRA FARÁŘE?

Pokud potřebujete cokoliv vyřídit, zeptat se nebo domluvit s bratrem farářem Martinem Kopeckým, zastihnete jej před bohoslužbami nebo po nich v kostele.

ÚŘEDNÍ HODINY ve farní kanceláři, tj. Rodkovského 5 v Blansku, jsou:

- *KAŽDÉ PONDĚLÍ od 16:00 do 18:30 hodin*

- *KAŽDÝ PÁTEK od 16:00 do 17:15 hodin*

nebo kdykoliv na telefonu 606 702 768 či e-mailu.

DUŠIČKOVÉ POBOŽNOSTI NA HŘBITOVECH

V letošním roce se z důvodu pandemie Covid-19 tyto tradiční pobožnosti na hřbitovech nekonají.

VERNISÁŽ SVATEBNÍCH FOTOGRAFIÍ A OZNÁMENÍ V BLANSKU LETOS NEBUDE

V neděli 22. listopadu 2020 bývá každý rok při bohoslužbách vernisáž satebních oznámení a fotografií ze satebních obřadů uskutečněných v našich farnostech v daném roce. Je to vždy zajímavá podívaná!!!

Kvůli omezení počtu shromažďování posuneme tuto výstavu podle vývoje situace snad do vánočního období.

MOŽNOST PŘIJÍMÁNÍ VEČEŘE PÁNĚ V SOUČASNÉ DOBĚ

Pokud vy sami nebo máte v rodině i svém okolí starší nebo nemocné příbuzné a známé a stáli byste o přijetí svátosti Večeře Páně, zatelefonujte bratru faráři Martinovi na tel. 606 702 768 rád vám podá přijímání soukromě.

FINANČNÍ DARY PRO FARNOST V ČASE, KTERÝ PROŽÍVÁME!!!

Potěšil nás také dotaz některých z vás ohledně daru na fungování farnosti, aby naše farnost přežila i po ekonomické stránce, když se nekonají chrámové sbírky.

ANO, ÚČTY EXISTUJÍ: Farnost Blansko č. účtu 244035648/0300

Farnost Vyškov č. účtu 1560157369/0800

Moc děkujeme za vaši obětavost a dary v čase nouze!

UPOZORNĚNÍ PRO VÁS – tak jako minulé roky bude opět vydaný kalendář 2021 farností Blansko a Vyškov, prosím, pamatujte na to a nekupujte si kalendář pro příští rok.

Kalendář vydáváme od roku 2009!

Třetí cesta za myšlenkami Jana Amose Komenského

(aneb pozvání na odložené třetí setkání někdy v budoucnu)

Dne 10. října v Chrámu Mistra Jana Husa, v Uherském Brodě se měla uskutečnit již delší dobu plánovaná poslední přednáška „Komenský – teolog“ z cyklu přednášek „Nadčasových setkání s Janem Amosem Komenským“, tentokrát od děkanky Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, Doc. Kamily Veverkové. V minulosti bylo možno vyslechnout přednášky „Komenský – myslitel a humanista“ v podání PhDr. Markéty Pánkové a první část „Komenský známý i neznámý“ přednášející PhDr. Miroslavou Polákovou.

Vzhledem k situaci v období proti-covidových opatření byla původní přednáška přesunuta, a místo ní se konala neméně zajímavá přednáška zdejší sestry farářky Mgr. Ivy Pospíšilové, v podobě zamyšlení nad jedním z děl Komenského, Praxis pietatis.

Praxis pietatis, to jest O cvičení se v pobožnosti pravé knížka milostná: Kterak by křesťanský člověk v pravé a spasitelné známosti jak Boha, tak i sebe samého platně prospívati a život svůj v bázni Boží dobře spořádaje, potěšen v svědomí pokojném strávití i naposledy jej po dokonání běhu blahoslaveně zavřítí mohl, vyučující.

Uvedu zde drobné útržky, jen pár myšlenek, které jsme mohli zúčastnění vyslechnout, zaujaly mne, a chtěl bych se s vámi čitateli o ně podělit. U některých jsem doplnil i můj krátký komentář. Myšlenky zde uvádím především jako tip na další výborné dílo Komenského, a zamyšlení nechám na čitateli, třeba na blížící se „dlouhé zimní večery“.

V této hodnotné knize Komenský mimo jiné sepsal 7 překážek za cestou k pravé zbožnosti, či pro jiné jinak řečeno na správné cestě životem, a které vysvětluje:

- Špatné vykládání si Božích přikázání
- Špatný příklad těch, kteří jsou ve vedoucích pozicích
- Lidská zkušenost, že za zlým skutkem „nenásleduje“ trest
- Skutečnost, že postačuje říci kdykoliv „promiň“ a vše je odpuštěno
- Špatná společnost – člověče, kdo nechceš mítí těžkostí, odvrát se od pochybných lidí
- Pochybnosti nad řádným životem – kdy si člověk po ohlédnutí se kolem sebe může říci, co z toho mám? Nepramení tak jen z lidské závisti?
- Lidský pocit, že na nápravu mám ještě dost času – tuto překážku vidím osobně hodně významnou, a tak se u ní zastavím. Před pár lety jsem narazil na samizdatový text neznámého autora v příběhu s názvem Ďábelský „majstrštyk“ o pekelné poradě s cílem jejich systematické a efektivní práce. Jako tento pekelný majstrštyk byl návrh našeptávání zbožným duším: „Ty musíš krotit zlé žádosti a ovládat své vášně, které – jak sám vidíš – ničí tvůj život. Ty musíš naplno uskutečnit to krásné, k čemu tě Ježíš zve. Ty se můžeš stát svatým! – Ale je to strašně těžké. Začni s tím raději až zítra...!“ * * * Když se budeš snažit stát svatým, ale „až zítra“, nestaneš se jím nikdy! Když si ale člověk uvědomí, že to NEMUSÍ, ale CHCE sám vnitřně ze srdce, tak to pak není o těžkosti a odkládání na zítra, ale spíše jen o chvilkovém zapomnění, asi především z nedostatku času v dnešní době, či chvilkového životního zbloudění, hledající cestu zpáteční. A tak někdy v těchto chvílích „Tedy sedni a jen se dívej, svět nemá podkroví, tedy sedni a jen se dívej, ty ne to tramvaj končí“ (text z písně SEDNI A JEN SE DÍVEJ – Václav Koubek).

Vzpamatuj se člověče, naprav své srdce a nedopusť, aby přebývala podlost v tvém domě.

V knize jsou také člověku uvedeny požadavky, výzvy, které byly sepsané již téměř před 400 lety, a jsou aktuální dodnes:

- Vyvaruj se i v myšlenkách hříchu – od myšlenek to někdy může být jen krůček ke skutečnosti
- Nechtěj plnit příliš mnoho úkonů – z toho pak může pramenit kvaltování, nedostatek času a následný další zmatek člověka. Sám Komenský v jednom z jeho děl píše: „*Veškeré lidské kvaltování toliko pro hovada dobré jest. Což dobytek jsem, že vše, co dělám, pro břicho dělám a ještě hůře?*“
- Nelibuj si v pohodlnosti
- Uč se poznávat svoji ubohost a u svého Pána poslouvej jak ji poznat
- Nezůstávej vědomě ve hříchu
- Nestůj o přízeň lidí, pokud není prospěšná a stálá
- V úzkostech a zkouškách vlož pomoc na Hospodina
- Nestav na lidské chamtivosti, je pomíjivá
- Nezelehčuj a nepodceňuj žádný hřích
- Z každého slova budeš skládat účet – ať se tvé slovo shoduje se svým srdcem, neváhej mluvit pravdu a v hněvu važ slova. Znovu jsem si připomenul, jak dovedou slova ztělesňovat.

Výchova ať ti je jak po tělesné stránce, tak i duše.

Večeře Páně jako potvrzení Boží lásky. Hodni jsou všichni, kteří vědí o tajemství víry, uvěřili v Krista a jsou plni lásky k Bohu a svým bližním.

Smrt není ve strachu, ale v radosti nového života u svého Pána.

V současné době kolem sebe z různých míst slyšíme co je špatně, ale bez skutečných rad. Přesně pravým opakem jsou díla Komenského, kde společnost může nalézt odpovědi. Samotná kniha Praxis pietatis obsahuje 75 lidských proč a Božích odpovědí.

Proto ta aktuálnost, jen je potřeba si uvědomit vrozený princip trojího druhu, potřebný pro veškerou činnost, *vědět, chtít, moci*.

Komenský psal s touhou člověku, aby našel cestu k Bohu a našel tak i hlubinu bezpečnosti. Sám slyšel povolání ke službě od Boha, ať už jako teolog, či myslitel, humanista nebo jako učitel národů.

I přes veškerá úskalí doby jsme se rozhodli s bratrem Jiřím společně vydat na cestu do Brodu na přednášku a jsem rád, že jsme se mohli vnitřně obohatit o tyto myšlenky. Tímto patří dík především sestře farářce za zrealizování celého cyklu k 350. výročí připomenutí tohoto velkého moravského učence, ale také i za náhradní program, že se nenechala odradit současnou situací a v síle vytrvala. Dík patří ale i jednotlivým přednášejícím za výborné přednášky. Moc děkujeme. Na odloženou poslední část cyklu se těšíme a dá-li Bůh, rádi se zase zúčastníme. Kdo byste chtěl s námi příště vycestovat do sousední farnosti, klidně se přihlaste. Věřím, že cesta by se vždy nějak vyřešila.

Na poslední cestě jsme také objevili muzeum JAK, tak by se dala návštěva Brodu spojit i s návštěvou muzea. Třeba na další společné putování s vámi sestry a bratři za Božím slovem se těší

Váš bratr ing. Jaroslav Jura z Blanska

PROŽILI JSME

První říjnová neděle

Tradičně první říjnová neděle je slavností poděkování za úrodu z našich polí, zahrad, sadů a vinogradů. Malé ohlédnutí za touto tak krásně barevnou nedělí. Děkujeme všem, kdo jste přispěli.

Blansko
4. 10. 2020.

Boskovice,
už jsme museli
sedět v odstupech
a po rodinách.

Třetí říjnová a další neděle v Blansku

Bohoslužby již
musely být v šesti
účastnících.
Marcelka a Jirka
Forstovi nás
obdarovali černými
rouškami,
na kterých je
kalich s křížem!

A naše varhanice Niky Slavičková holt musí zpívat
přes roušku...

Fotku má samostatně, protože varhaník se do počtu
účastníků nepočítá... je na kůru!

Konečně se na vyškovském kostele začalo!

V minulém čísle farního zpravodaje jsme vás informovali o tom, že se ve Vyškově bude opravovat střecha na našem kostele.

V posledních zářijových dnech se konečně započalo s pracemi. Přivezli potřebný materiál a postavili lešení. Já s manželem jsme vyklidili, co se dalo. Největší obavu jsme měli o varhany. Obalili jsme je igelitem proti prachu a vlhku a požádali jsme vedoucího stavby o dřevěné bednění na ně. Což se do 3 dnů stalo.

Zákristii jsme upravili pro sloužení bohoslužeb. Vzhledem k různým vládním zařízením a omezení kvůli koronaviru nám tento prostor stačí.

Modlíme se, aby Pán požehnal práci stavební firmy Vestav, která opravy provádí. Věříme, že s Boží pomocí vše půjde podle plánu a my se na jaře budeme moci vrátit do opraveného prostoru velké lodě.

Sestra Lidka Hadačová z Vyškova

PS: Však se podívejte, jak to nyní u nás ve Vyškově vypadá!

Pozdrav z Ježkovic, bohoslužby v šesti účastnících!

Na svátek 102. výročí vzniku samostatného Československa jsme společně zpívali všechny čtyři sloky písně Kde domov můj, jejíž první sloka tvoří naši státní hymnu!

Kde domov můj, kde domov můj?

Voda hučí po lučinách,
bory šumí po skalínách,
v sadě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled.

A to jest ta krásná země,
(: země česká, domov můj! :)

Kde domov můj, kde domov můj?

V zemi, kde náš Kníže svatý,
vírou v Krista v duši vžnatý,
krev svou v oběť za vlast lil,
český národ vykoupil.

V zemi slavné, otcům drahé,
(: v české zemi domov můj! :)

Kde domov můj, kde domov můj?

V kraji znáš-li bohumilém
duše útlé v těle čilém,
mysl jasnou, vznik a zdar,
a tu sílu, vzdoru zmar.

To jest Čechů slavné plémě.
(: mezi Čechy domov můj! :)

Kde domov můj, kde domov můj?

Bože, velký Hospodine,
ruka Tvoje světům kyne,
Tebe vyzývá národ můj,
věčný Bože, při něm stůj.
Světovládny Hospodine,

(: chraň vždy český domov můj! :)

MÍSTA, KDE SE SETKÁVÁME

ČERNÁ HORA – KAPLE SVATÉ RODINY

Městys severovýchodně 10 km od Blanska. Na kopci paseka stojí krásně opravený zámek, dnes Domov důchodců. Kousek nad ním na vrcholu kopce se nachází malebná barokní kaple sv. Rodiny. Prošla celkovou rekonstrukcí a je majetkem městyse Černá Hora. Slouží našemu společenství k bohoslužbám, křesťnám a svatebním obřadům. Ke kapli vede citlivě do prostoru zasazená křížová cesta s reliéfy z blanenské litiny. Naše společenství zde žilo vždy jako menšina vůči katolické většině. Bohoslužby se konaly v místní škole a od padesátých let v kapli černohorského zámku.

Během roku je program pravidelných bohoslužeb v kapli sv. Rodiny následující.
Od Velikonoc do dušiček (letní období) slavíme bohoslužby vždy druhou a čtvrtou neděli v měsíci ve 14:00 hodin.
Od Dušiček do Velikonoc (zimní období) se bohoslužby konají v okolních obcích, protože v kapli sv. Rodiny není možné vytápění.

M K

ZAMYŠLENÍ

MAJÁK

Z Wikipedie (zkráceno): Maják slouží k **navigaci** lodí ve zrádných oblastech. Bývá to většinou **věž**, která vysílá paprsek **světla** na velké vzdálenosti a upozorňuje tak lodě na blízkost se nebezpečí. V dřívějších dobách byly majáky většinou osazeny stálou posádkou, která měla za úkol obsluhovat světelnou jednotku majáku, ale v dnešních dobách jsou majáky většinou modernizovány a automatizovány, takže obsluha není nadále potřebná.

K čemu je vlastně maják dnes? Doba má jiné technické vymoženosti, GPS, satelity, radary, rádiové spojení. Vše funguje mimo lidskou pozornost jakoby samo, řízeno jakoby odnikud a jakoby nikým.

Maják už nepotřebujeme, je k ničemu. Většinou dávno nemá posádku, je mnohdy neudržovaný a drží z podstaty dřívější důkladnosti. Jen stojí na pobřeží a nikomu už neslouží. Lidé z okolí si na tu stavbu zvykli a chodí kolem ní nevšímavě. Jen někdy k ní zajdou na procházku

nebo piknik. Přece jen stojí na pěkném místě a je docela impozantní a výjimečná. Ukazují ho vnučatům. Lidé z daleka, co jedou kolem, někdy zastaví. U nich doma maják nestojí, tak se pro zajímavost na chvíli pozastaví a zajdou se podívat.

K tomu ale majáky určené nejsou, to je jen zbytek slávy, ctnost z nouze, atrakce pro turisty a pro místní pozůstatek starých časů.

Škoda, že si už nikdo nevzpomíná, k čemu maják vlastně je. Svítí do okolí. Slouží ve dne v noci, jak se říká 24/7. Ukazuje, kde je nebezpečí a nabízí bezpečnou cestu. A nabízí svoje světlo. Ve dne to světlo ani není vidět. S tím, jak se víc stmívá, jak se shání temné mraky, jak se chystá bouře, je světlo najednou vidět. Čím víc tma, tím dál je vidět a tím je jasnější. Čím hlubší je noc a čím temnější mraky se honí, tím je maják užitečnější. Najednou je světlo majáku jediným orientačním bodem.

Žijeme v představě, že majáky už nejsou potřebné, že nepotřebujeme světla ukazující cesty. My dnes dávno víme kudy a kam jít.

Na tentýž omyl doplatily v minulosti životem tisíce lodních posádek, než za cenu bolestivých zkušeností a hrozivých ztrát byly vystavěny majáky, aby bránily katastrofám.

Modlím se, aby majáky znovu rozsvítily svoje kopule. Aby jejich paprsky problíkávaly denním světlem. Aby zápasily s temnotou. Aby se vrátily do každodenního života jako aktivní zachránci, ukazatelé a spolehliví průvodci. Protože se stmívá, mraky šednou a oči, ač doširoka otevřené, přestávají se správně orientovat.

A modlím se, aby si naše církve vzpomněla, že je majákem. Majákem postaveným před 100 lety z vůle národa. Na maják by 100 let neměla být žádná dlouhá doba. Nevím ale, v jakém stavu je maják zanechán. Viděl jsem na něm propadlou střechu, opadanou omítku, vybitá skla v kopuli, na dveřích řetěz a zarezlý zámek... Nejsmutnější je, že nevidím svazky paprsků ukazující cestu 24/7.

Váš bratr Mgr. Jirka Macháček

Dopis do Smyrny

„Andělu církve ve Smyrně piš: Toto praví ten první i poslední, který byl mrtev a je živ: Vím o tvém soužení a tvé chudobě, ale jsi bohat; vím, jak tě urážejí ti, kdo si říkají židé, ale nejsou, nýbrž je to spolek satanův!

Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou, a budete mít soužení po deset dní. Bud' věrný až na smrt a dám ti vítězný konec života.

Kdo má uši, slyš co Duch praví církvím: „Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.“

(Zjevení Janovo 2, 8-11)

Zjevení Janovo je jediným kanonickým (církvním) novozákonním zástupcem literárního druhu, zvaného apokalypsa neboli zjevení. Má některé znaky společné s apokalyptickou literaturou pozdního židovství, avšak na rozdíl od ní je zde apokalyptické schéma doplněno novým obsahem, zejména zvěstí ukazující ke Kristu a jeho jedinečné moci a slávě. Správný název knihy udává: Zjevení, které dal Bůh Ježíši Kristu... Kristus pak jeho obsah naznačil prostřednictvím anděla svému služebníku Janovi.

Autor Zjevení Janova je podle staré církevní tradice ztotožňován s apoštolem Janem, synem Zebedeovým, a autorem čtvrtého evangelia i tří janovských listů. Jiná svědectví naznačují,

že ZJ napsal Jan Presbyter*. Někteří současní badatelé hledají autora v okruhu janovských žáků a stoupců.

Zjevení Janovo bylo velmi čteno v dobách otřesů a krizí. Mělo značný vliv i na dějiny křesťanského umění.

Dopis do Smyrny je jedním ze sedmi dopisů, které Jan rozesílal sedmi křesťanským městům: Efez, Smyrna, Pergamon, Thyatiry, Sardy, Filadelfie, Laodikeja.

Efez – Zaniklé město Efez (řecky Efesos, turecky Efes) bylo jedním z velkoměst íonského Řecka v Malé Asii. Nacházelo se v Lýdii na pobřeží Egejského moře. Dnes leží pozůstatky antického města několik km od pobřeží v Ízmirské provincii, asi 50 km jižně od samotného Ízmiru, a jsou hned po Istanbulu nejnavštěvovanějším místem Turecka. V roce 2015 byly zapsány na seznam světového kulturního dědictví UNESCO. Lze se k nim dostat z přístavu Kuşadası, což je rovněž významné středisko turistického ruchu.

Smyrna – turecky *Ízmir*, starořecky *Σμύρνη*, *Smyrné*) je město v západním Turecku na pobřeží Egejského moře. Má zhruba 3 miliony obyvatel a je správním střediskem provincie Izmir.

Smyrna je jedno z nejstarších středomořských měst. Bylo založeno ve třetím tisíciletí př. n. l. a už v té době bylo jedním z center kultury na anatolském poloostrově. V období okolo roku 1500 př. n. l. se dostalo pod vliv chetitské říše. Smyrna se dokonce stala prvním křesťanským městem, kterým zůstala až do roku 1415, kdy byla dobyta osmanskou říší a křesťanství oficiálně vystřídáno islámem.

Pergamo – řecky *Πέργαμος*), případně **Pergamum**, byla starověká řecká obec na území Mýsie v severozápadní Malé Asii. Toto město, jež se rozkládalo na útesu vypínajícím se na severním břehu řeky Kaikos, asi ve vzdálenosti 25 kilometrů od břehů Egejského moře, se stalo centrem mocného a významného helénistického království, kterému mezi léty 282 až 133 př. n. l. vládla dynastie Attalovců. V současnosti se zde nachází turecké město Bergama.

Thyatiry – Vnitrozemské Thyatiry ležely v provincii severní starověké Lýdie na křižovatce důležitých dopravních cest mezi vnitrozemím a pobřežím, na hlavní cestě mezi Pergamonem a Sardami, která pokračovala dále do Filadelfie a Laodicei, ve vzdálenosti asi 80 km od Středozemního moře. Archeologické nálezy potvrzují dávné osídlení na území Chetitů; kolem roku 500 př. n. l. se zde usazují Peršané. Město se původně nazývalo Pelopia, ale kolem roku 290 př. n. l. bylo přejmenováno na Thyatiry a stalo se součástí Pergamského království. Tehdy makedonský důstojník Alexandra Velikého a zakladatel Seleukovské říše, Seleukos I. Níkátór, zde ubytoval makedonské vojáky a město rozšířil. Pověst vypráví, že v době, kdy projektoval rozšíření města, dostal zprávu o narození své dcery, a proto město pojmenoval Thyatiry, což vychází z řeckého názvu pro dceru – thugatér. Dávné Thyatiry nebyly nijak významné po stránce mocenské, politické ani kulturní. Plinius st. je dokonce označil ve svém spisu jako „inhonora civitas“, což znamená „bezvýznamné město“.

Sardy – lýdsky *Sfard*, řecky *Σάρδεις*, staropersky *Sparda*), dnes *Sart*, je zaniklé město na západě Malé Asie v dnešním Turecku, které leželo v údolí řeky při úpatí horstva Tmolos. Ve starověku bylo hlavním městem lýdské říše, později sídlem perské satrapie a římské a byzantské provinciální správy. Jeho trosky se nacházejí asi dvacet kilometrů od stotisícové turecké aglomerace Salihli v provincii Manisa.

Podle Hérodota** založili Sardy příslušníci lýdské dynastie Héraklovců, kteří odvozovali svůj původ od legendárního hrdiny Hérakla; o vlastní podobě města se však z Hérodotova výkladu nedozvídáme téměř nic. Kolem roku 680 př. n. l. byl lýdský král Kandaulés, zvaný též Myrsilos, zavražděn svým osobním strážcem Gýgem, jenž založil novou dynastii. Důvodem

Gýgova převratu byla prý královna – Gýgés totiž v úkrytu tajně pozoroval její krásu, a když to královna zjistila, rozhořčeně mu dala na výběr: buď na místě zemřít, nebo zabít jejího manžela a vzít si ji za ženu. Za Gýga již byly Sardy bezpečně hlavním městem Lýdie.

Filadelfie

Laodicea – Laodicea bylo starobylé město postavené na řece Lycus. Nyní se nachází v blízkosti moderního města Denizli v Turecku.

A o co jde v jednotlivých listech? Jan chtěl těmito listy motivovat jednotlivé církve ve špatných dobách a v dobách, kdy lidé začali klesat na mysl a vzdalovali se od Boží lásky.

I v dnešní době pandemie koronaviru nesmíme klesat na mysl a už vůbec ne vinit Boha. Měli bychom se spíše dívat na to, co zlepšit v našich životech (jak v duchovních, tak v těch fyzických). Buďme Bohu věrni, věrme Mu, že nás z této situace dostane a stane se tak. Modleme se za lékaře, vojáky a vůbec všechny, kteří svádějí každodenní boj s tichým a neviditelným nepřítelem. Modleme se i za naše bratry a sestry ve společenství, abychom se semkli a společně s Bohem čelili všem nástrahám.

Přeji všem bratrům a sestrám pevné zdraví, srdce plné lásky (nejen té boží), ale především víru a silnou mysl.

Váš bratr Michal Tesař

* Jan Presbyter – byl legendární křesťanský patriarcha a král mocného ztraceného křesťanského národa, který sídlil za muslimskými a pohanskými územími v dalekém Orientu. Tato legenda byla pestrou sbírkou středověkých populárních pověstí, v Evropě oblíbená od 12. až do 17. století. Podle nich byl Jan nástupcem biblických tří králů štedrým vládcem a skvělým mužem vládnoucím říši plné bohatství a zvláštních monster, odkud pochází skupina orientálních křesťanů od Svatého Tomáše. V Janově království se měly nacházet rovněž zázraky jako Brány Alexandrovy či fontány mládí a hraničit měla s rajskou zahradou. Legenda byla během let dokreslována různou „spekulativní literaturou“ pocházející z období pozdního středověku a renesance, která se Janovou údajnou říši zabývala.

** Hérodotos – Starořecky Ἡρόδοτος Ἀλικαρνήσσεύς, asi 484 př. n. l. – asi mezi lety 430 a 420 př. n. l.) První významný antický historik; Ciceronem nazván otcem dějepisu. Mnoho cestoval (do Itálie na západě, do Babylonie na východě, do donských stepí na severu a k prvním nilským prahům na jihu). Soudil, že k historii je třeba přistupovat geograficky a ke geografii historicky (známý je jeho výrok, že „geografie je reálná, lidskou rukou vytvořená historie“). Ve svých Dějinách (Histories apodeixis, doslova „Výkaz vyzkoumaného bádání“ nebo také „Výklad zjištěných poznatků“) vytvořil v devíti knihách nejúplnější popis světa (oikúmené), známého Řekům ve druhé polovině 5. století př. n. l. Hérodotos se narodil v Halikarnássu v Malé Asii, kde se i politicky angažoval a zúčastnil se pokusu svrhnout místního tyrana Lygdamida. Po neúspěchu celé akce musel odejít do exilu na ostrov Samos, později se však vrátil a opět se zapletl do komplotu proti Lygdamidovi; tentokrát se zdarem. Přesto krátce nato rodné město navždy opustil a přesídlil zpátky na Samos. Kolem roku 447 př. n. l. pobýval v Athénách, kde navázal kontakty s řadou významných osobností, mj. se Sofoklem a Periklem. V Athénách předčítal úryvky ze svého díla, zač dostával od města finanční odměnu; později odešel do nově založené kolonie Thúrie v jižní Itálii. Své Dějiny zveřejnil v úplné podobě nejpozději v roce 424 př. n. l. a brzy nato pravděpodobně zemřel. Pohřben byl v Thúriích.

OTÁZKY, KTERÉ NÁS ZAJÍMAJÍ

Smlouva mezi Bohem a člověkem – 2. část: Sínajská smlouva (Stará smlouva)

Poté, co Izraelci po vyjití z Egypta přišli na Sínajskou poušť, Bůh s nimi jako s národem uzavřel smlouvu, kterou podle místa vzniku nazýváme Sínajskou smlouvou nebo také Starou smlouvou. Vznik této smlouvy podrobně popisuje 19. – 40. kapitola knihy Exodus. Izraelský lid nejprve provedl na Boží pokyn očistný rituál (mimo jiné si každý vypral své oblečení). Potom sám Hospodin vyhlásil desatero přikázání, což doprovázely zvukové a světelné efekty. Další pravidla pak lidu oznámil prostřednictvím Mojžíše, ten také pravidla smlouvy zapisuje. Smlouva je potvrzena obětováním býčků – je prolita krev. Mojžíš se setkává s Bohem na vrcholu hory Sínaj, kde od něj dostává pokyny k vytvoření svatyně, schráně smlouvy a související pravidla bohoslužby ve svatyni. Dostává také dvě kamenné desky s vyrytým Desaterem. Lidé čekající na úpatí hory si v době Mojžíšovy nepřítomnosti vyrobili modlu – zlatého býčka, přinesli mu oběti a „dali se do nevázaných her“ (Exodus 32,6). Bůh dává Mojžíšovi najevo svůj hněv, ten se za lid přimlouvá. Sám Mojžíš potom odpadlíky trestá smrtí, výsledkem je nejméně 3000 zabitých. Mojžíš pak od Boha přijímá další pravidla.

Deuteronomium 4,13: „Oznámil vám svou smlouvu, kterou vám přikázal dodržovat desatero přikázání, a napsal je na dvě kamenné desky.“ **Základem Staré smlouvy je Desatero přikázání.**

(O Desateru přikázání si více řekneme příště.) Potvrzením této skutečnosti je také to, že desky s Desaterem byly **uloženy ve schráně smlouvy: Deuteronomium 10,3-5:** „Udělal jsem tedy schránu z akáciového dřeva a vytesal jsem dvě kamenné desky, jako byly ty první, a vystoupil jsem na horu s oběma deskami v rukou. I napsal na desky totéž, co bylo napsáno poprvé, **desatero přikázání**, která k vám mluvil Hospodin na hoře z prostředku ohně v den shromáždění; pak mi je Hospodin dal. Obrátil jsem se a sestoupil z hory. **Desky jsem vložil do schrány**, kterou jsem udělal, aby tam byly, jak mi Hospodin přikázal.“

Ve 21.–23. kapitole knihy Exodus Bůh předává Mojžíšovi pravidla pro řešení různých životních situací, jsou také nazývána „slova smlouvy“ (Deuteronomium 29,1.9) nebo „knihy smlouvy“ (Exodus 24,7). Rozšířená verze smlouvy byla umístěna **ve schránce na boku schrány smlouvy** (Deuteronomium 31,26) a to ukazovalo na vztah k Desateru, které se nacházelo uvnitř schrány smlouvy. **Rozšířenou smlouvu** tvoří ostatní zákony Tóry (Tóra = pět knih Mojžíšových, „Zákon“). „Zákon“ (Tóru) tvoří celkem **613 zákonů a přikázání**. Židé dodnes považují všech **613 zákonů** zapsaných v Tóře za stejně závazné. Jsou zde zákony morální, ceremoniální, občanské, ale **každý z nich**, bez ohledu na to, jaké má charakteristiky, **je nedílnou součástí Mojžíšova zákona**. Někteří zastávají názor, že Desatero je morálním zákonem a Kniha zákona, která byla umístěna na boku schrány smlouvy, je ceremoniálním zákonem. To je však nebiblické a příliš zjednodušující pojetí. Jako Knihu zákona chápeme knihy Genesis až Deuteronomium 29 a v nich je obsaženo jak Desatero (je zapsáno v Exodu i v Deuteronomiu), tak ostatní zákony a ustanovení. **Na zákon staré smlouvy je třeba pohlížet jako na jediný zákon.**

Milost se ve staré smlouvě projevovala možností přinést oběť za nezáměrný hřích. Za svévolný, vědomý hřích však žádná oběť předepsána nebyla a žádné oběti také nebyly předepsány za svévolné porušení kteréhokoliv přikázání z Desatera. S člověkem, který svévolně porušil

některé z přikázání Desatera, jednal Bůh individuálně. Když se například David provinil cizoložstvím a vraždou, nepřinesl oběť, ale vyznal svůj hřích a padl pod přímý soud Hospodina: **2. Samuelova 12, 11-14:** *Toto praví Hospodin: Hle, já způsobím, aby proti tobě povstalo zlo z tvého domu. Před tvýma očima vezmu tvé ženy a dám je tomu, kdo je ti blízký; ten bude s tvými ženami spát za bílého dne. A ačkoli tys to spáchal tajně, já tuto věc učiním před celým Izraelem, a to za dne.* “ David Nátanovi řekl: „Zhřešil jsem proti Hospodinu.“ Nátan Davidovi pravil: „Týž Hospodin hřích s tebe sňal. Nezemřeš. Poněvadž jsi však touto věcí zavinil, aby nepřátelé Hospodina znevažovali, syn, který se ti narodí, musí zemřít.“

Prolog k Desateru přikázání zřetelně identifikuje **smluvní partnery: Exodus 20,1-2:** „*Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.*“ Kdo byli lidé, kteří byli vyvedeni z egyptské země? Byl to právě a pouze izraelský národ, nikdo jiný. To potvrzují další texty: Exodus 31, 13.,16.,17; Deuteronomium 5, 1-3. **Smluvními stranami v Sínajské smlouvě jsou tedy pouze Bůh a izraelský národ.** Do smluvního společenství mohli vstoupit i jiní, ale pouze za předpokladu, že se všichni mužského pohlaví dají obřezat a všichni budou zachovávat sobotu.

Protože Izraelité byly Abrahamovými potomky, nacházejí se pod smlouvou obřízky. Vknize Leviticus 12, 1-3 **Bůh opakuje přikázání obřízky**, a tak je doložen její stále platný význam pro muže u Izraelského národa. **Vstupním rituálem Staré smlouvy je obřízka, znamením (pečetí) Staré smlouvy je SOBOTA čtvrtého přikázání.** **Exodus 31, 16-17:** „*Ať tedy Izraelci dbají na sobotu a dodržují ji po všechna svá pokolení jako věčnou smlouvu. To je provždy platné znamení mezi mnou a syny Izraele. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe a zemi, ale sedmého dne odpočinul a oddechl si.*“ Pokud v hebrejské Bibli spočítáme slova Desatera, zjistíme, že **přesně uprostřed** se nachází fráze „**Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý**““. Jako se u starověkých smluv Blízkého Východu znamení smlouvy nacházelo v samotném centru smluvního dokumentu, tak se i sobota, která je znamením Sínajské smlouvy, nalézá v samotném středu Desatera přikázání.

Deuteronomium 5,3: „*Tuto smlouvu neuzavřel Hospodin s našimi otci, ale s námi všemi, kteří jsme tu dnes naživu.*“ Sínajská smlouva začala existovat v konkrétním čase dějin. Nebyla uzavřena s otci (Abrahamem, Izákem a Jákobem), ale až **na Sínaji s Izraelským národem**, který Bůh vyvedl z Egypta. To je potvrzeno i v Novém zákoně. Apoštol Pavel v listu Galatským píše, že stará smlouva byla uzavřena až po **430** letech od uzavření smlouvy s Abrahamem: **Galatským 3,17:** „*Chci tím říci: Smlouvu, od Boha dávno pravoplatně potvrzenou [smlouvu s Abrahamem], nemůže učinit neplatnou zákon, vydaný teprve po čtyřech stech třiceti letech, a tak zrušit slib.*“

Z toho mimo jiné plyne i skutečnost, že smlouva s Abrahamem je stále v platnosti pro jeho potomky a jejím znamením je obřízka. Izraelský národ je tedy pod oběma smlouvami: smlouvou s Abrahamem i Sínajskou (starou) smlouvou.

Jak dlouho měla Sínajská smlouva trvat? Až na řídké výjimky je o všem, co má nějakou souvislost se smlouvou, kterou uzavřel Bůh s Izraelem, řečeno, že je to **věčné či provždy platné „po všechna vaše pokolení“** (Exodus 29, 9; 30, 8; Leviticus 3, 17; 10, 9; 23, 21; aj.). **Nezapomínejme, že vše se týká pouze Izraelského národa.** Z pohledu Nového zákona přestala mít stará smlouva smysl, když přišel Kristus. Smrtí Ježíše Krista na kříži byla platnost Staré

smlouvy ukončena (znamení: roztržení chrámové opony!). **Galatským 3, 16. 19:** „*Slib byl dán Abrahamovi a jeho potomku; nemluví se o potomcích, nýbrž o potomku: je jím Kristus. Jak je to potom se zákonem? Byl přidán kvůli proviněním jen do doby, než přijde ten zaslíbený potomek;*”

Pokojný čas k přemýšlení i diskusi, jak bude možné, abychom se setkali, vám přeje bratr ing. Jiří Rokos z Černé Hory.

CÍRKEV

V listopadovém čísle farního zpravodaje si představíme církev, která se jmenuje **Církev adventistů sedmého dne.**

Vznikla a začala působit v 60. letech 19. století v Severní Americe. Do začátku 20. století se rozšířila ze Spojených států do zemí všech kontinentů, kde zakládala sbory věřících, školy a zdravotní instituce. Největší růst zaznamenala po 2. světové válce v západních zemích i v zemích rozvojového světa. V roce 2015 působilo jejich téměř 19 tisíc kazatelů a misionářů společně s 19 miliony členů v 81 tisících sborech v 237 zemích všech kontinentů a v 974 jazycích.

Počátky církve

Středověká církev se postupně stále více vzdalovala modelu apoštolské církve, kterou založil Ježíš Kristus. Úpadek církve přivedl mnohé čestné lidi k úsilí reformovat církev. Církev však zásadní reformy odmítala. Z těchto reformačních snah Johna Wiklefa, Jana Husa, Martina Luthera a dalších se proto postupně formovaly nové, protestantské proudy a církve.

Koncem 18. století se řada duchovních intenzivně zabývala proroctvími Bible o druhém příchodu Ježíše Krista. Kolem roku 1830 shromáždil americký kazatel William Miller na padesát tisíc lidí, kteří očekávali, že v roce 1844 přijde na svět Ježíš Kristus. Tato předpověď se nenaplnila kvůli nesprávně pochopenému proroctví Bible, avšak přivedla mnoho lidí k jejímu důkladnému studiu. Jedna skupina milleritů při svém zkoumání Bible také poznala, že biblické zprávy o stvoření, Desateru Božích přikázání, proroctvích Božích proroků a působení Ježíše Krista uvádí jako den odpočinku sobotu, která je svatým znamením mezi Bohem a jeho lidem, a objevila i další opomíjené biblické zprávy, například o smrtelnosti duše bez Boha. V roce 1863 si dala tato skupina název Církev adventistů sedmého dne, aby položila důraz na očekávání brzkého druhého Ježíšova příchodu na svět (advent) a na zachování svatosti soboty (sedmý den). Na základě biblických proroctví nová církev přijala, že Bůh jí svěřil úlohu seznámit s doposud opomíjenými pravdami Bible celý svět a nabídnout před rychle se blížícím Božím soudem všem lidem smíření a spásu v Ježíši Kristu a pravý obraz Boha jako milujícího Stvořitele a Spasitele světa. To se stalo základem celosvětové misie církve.

Církev adventistů v České a Slovenské republice

Historie adventismu v českých zemích začíná kolem roku 1890. První misionář Antonín Šimon přišel z Německa a první sbor církve byl založen v roce 1902 v Praze. Postupně se rozrůstal počet věřících a byly založeny sbory v Luži, Liberci, Jablonci, Těšíně, Brně a na Slovensku. Vydatnou pomocí bylo založení církevního nakladatelství v Opavě a později v Brně. Řada kolportérů prodávala knihy a časopisy vydávané církví. V roce 1919 vznikla samostatná unie Církve adventistů v Československu, která postupně početně rostla.

V roce 1911 bylo na území pozdějšího Československa 249 pokřtěných členů, v roce 1935 jich bylo 3.546 a v roce 2016 v církvi v České a Slovenské republice spolupracovalo 109 kazatelů s 9 810 členy ve 227 sborech a skupinách.

Bratr Jan N.

MODLITBA

Náš brněnský bratr biskup J. J. Dovala nás zve k modlitbě. Každý den ve 20:00 hodin nás zve k připojení se k ostatním bratřím a sestřám, kterým nejsou věci lhostejné. Tentokrát z modliteb našeho bratra biskupa přímo zveřejňujeme:

Myšlenka na týden:

„Po staletí tomu tak je: Když lidé zasvěcení Bohu tiše rozmlouvají se svým Pánem, připravují se události církevních dějin s velkým dosahem.“

Edita Steinová

Modleme se:

- Veliký Bože, prosíme tě za všechny lidi nakažené koronavirem nebo jinou těžkou nemocí, aby došli uzdravení. Prosíme tě, zastav šíření tohoto viru, ať nemusejí umírat další lidé. Buď vůle tvá.
- Otče náš nebeský, prosíme za dobré a odpouštějící vztahy v rodinách, mezi manžely, partnery, sourozenci i vztahy mezi rodiči a dětmi. Kéž děti dokáží projevovat úctu a vděk svým rodičům, kteří je vychovali, a také respektovat jejich přání na sklonku života.
- Pane, prosíme za naše společenství a věřící, abychom v Tvé síle obstáli a prošli toto dobou posílení a požehnaní ve víře.
- Bože, ty jsi Stvořitelem všeho: uč nás lásce, která překonává předsudky, uč nás moudrosti, která hledí na podstatu, uč nás pokoji, který vyvěrá z tvého království věčnosti.
- Bože, pomoz nám zkrotit naše ego, neboť ono je hlasitou troubou největších nesmyslů na světě.
- Věčný Bože, prosíme tě za Bělorusko, ať i v této krásné zemi lidé mohou žít ve svobodě a pravdě.
- Dobrý Bože, prosíme tě, zastav krveprolévání v Náhorním Karabachu, ať nemusejí umírat nevinní lidé. Dej pokoj a porozumění do srdcí všech zúčastněných. Amen.

PODZIMNÍ MODLITBA

Bohuslav Reynek

Bože, kol tvých dávných zdí má duše chodí sirá,
patří toužebně a nikdo, nikdo neotvírá,
neotvírá oken, neotvírá dveří.

Zlaty, teple jsou tvé stany, ale zde se záhy zšeří
a v mé duši záření již chladne, pohasíná;
k svému Světlu pusť ji, smutní za syna
a bojí se zimy. Viz, jak mouchy, brouci
v pokoj spánku chystají se. Láska vroucí
Tvá je sečteny má. Přece méně není
duše má než oni! ... Ale čím jich snění
jest mi ... Nechci. Bože, otevři mi.

Bože, pusť mne k teplu; obávám se zimy.
Jdou všichni v Tebe; děti Tvé, ne hosti.
Jen já jsem venku. Draví, tiší jdou a prostí.
Bože, otevři mi. A ne v spánek: do Radosti ...
Bože, otevři mi do Radosti. Amen.

VZPOMÍNKY NA VAŠE BLÍZKÉ

V letošním roce vám nezasíláme tradiční obětinky k napsání vzpomínek na vaše blízké, na které vzpomeneme při dušičkových bohoslužbách. Necháme aktivitu na vás.

Prosím, sami si napište vzpomínku na své blízké a pošlete nám ji po kostelnících, e-mailem, sms, do schránky, poštou, zavolejte...

Vzpomínky vykonám při dušičkových bohoslužbách. Děkuji.

MK

BOHOSLUŽBY V LISTOPADU 2020

Od 3. listopadu se budou konat veřejné bohoslužby podle aktuálního stavu nařízení vlády. Sledujte, prosím, informace s tím spojené. Děkujeme za pochopení!

Pátek	6. 11.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	7. 11.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle 22. neděle po Duchu Svatém <i>Text evangelia:</i> <i>Matouš 25, 1-13</i> <i>Píseň: 69</i>	8. 11.	8:00	Blansko	Dřevěný kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie matky Páně
		14:30	Křtiny	Kaple na hřbitově
		16:00	Ruprechtov	Obřadní síň obecního úřadu
		17:00	Račice	Sbor Páně
Pátek	13. 11.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	14. 11.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle 26. neděle po Duchu Svatém <i>Text evangelia: Matouš 14-30</i> <i>Píseň: 10, 49, 162</i>	15. 11.	7:45	Boskovice	Evangelický kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie matky Páně
		14:15	Vyškov	Sbor Dr. Karla Farského
		15:45	Ježkovice	Kaple u hřbitova
		17:00	Rousínov	Sbor Cyrila a Metoděje
		17:00	Račice	Sbor Páně
Pátek	20. 11.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	21. 11.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory
Neděle 22. neděle po Duchu Svatém <i>Text evangelia:</i> <i>Matouš 25, 31-46</i> <i>Píseň: 255, 157</i>	22. 11.	8:00	Blansko	Dřevěný kostel
		9:00	Blansko	Dřevěný kostel
		11:00	Brťov	Kaple Marie matky Páně
		14:30	Křtiny	Kaple na hřbitově
		16:00	Ruprechtov	Obřadní síň obecního úřadu
		17:00	Račice	Sbor Páně
Pátek	27. 11.	17:30	Blansko	Dřevěný kostel
Sobota	28. 11.	14:00	Rudice	Kaple sv. Barbory

Tvořte s námi náš Zpravodaj – čekáme i na Vaše příspěvky a náměty. Kontakty: telefon na farní úřad 606702768, e-mail: fararmartin@email.cz; www. drevenykostelik.cz
Farnost Blansko č. účtu 244035648 / 0300 • Farnost Vyškov č. účtu 1560157369/0800

Nakonec něco pro zasmání i zamyšlení:

Přijde pastor na bohoslužbu a postěžuje si svému spolupracovníkovi: „To není možné! Na bohoslužbách ani noha! Kde jsou všichni? Dokonce ani klávesista nepřišel, kdo teď bude hrát?“
 „Česko s Kanadou!“

Tak to bylo dříve, dnes je to realita, že v kostele už nemůže být ani noha...